

„Godd. Du kan lukke nu og gaa i Seng. Men lad ikke dit Lys brænde for længe, Dreng! — Godnat!“

Da Døren var bleven lukket, og de havde forvisset sig om, at Drengen virkelig havde fjernet sig, tog Villing atter fat paa Avisen for at fortsætte Oplæsningen. Men paany blev han afbrudt af Butiksklokkens Skratten. Denne Gang aabnedes Døren derude hurtigt og larmende; man hørte Diskeklappen blive slaaet op og en Mand blive indladt. Villing havde neppe faaet Avisen kastet ned i Bordskuffen, før Dagligstuedøren aabnedes.

„Naa, det er Dem!“ sagde han med et Lettelsens Udbrud, da han saae Dyrslæge Aggerbølles brede Skikkelse træde ind, dryppende af Regn. „Hvor i Alverden kommer De fra paa denne Tid af Aftenen?“

„Jeg? . . . Hm! Jeg kommer fra en Patient,“ mumlede Aggerbølle mørkt og saae sig om efter et Sted, hvor han kunde anbringe Hat og Stok. „Et Hundevæjr! Og en Pløre! Man kan næsten ikke være bekendt at komme ind i ordentlige Folks Stuer, saadan som man ser ud!“

„Det var pænt af Dem at se ind til os,“ sagde Fruen venligt og kastede et formanende Blik over paa sin Mand, der ikke gjorde sig synderlig Umage for at skjule sin Gnavenhed over Besøget. „Vi sidder jo saa meget alene nu og er altid glade ved at se vore Venner . . . Naa, hvordan staar det til ude hos Dem i al den Slud og Regn, vi har haft i den sidste Tid?“

Aggerbølle lod, som om, han overhørte hendes Spørgsmaal. Han tog Plads paa en Stol ved Bordet, hvor han med en dyster Mine gav sig til at fremstøde halvhøje Forbandelser over Menneskene og Verdensordenen. Saadan plejede han at te sig, naar han kom for at laane Penge eller for at forsøge paa at faa sin udløbne Kredit forlænget, og Villing forholdt sig derfor tavs; Fruen ligeledes. De havde fornylig taget Pant i den sidste Rest af Dyrslægens Bohave og vidste, at der nu ikke var mere at udrette hos ham.

Pludseligt slængte han sig i et Anfald af Galgenlystighed tilbage i Stolen og sagde:

„Gi'er De lidt varmt Vand iaften, Villing? Jeg synes, man